

Magyar Himnusz

Kr. u. 410-ből

Kr. u. 410-460 körül keletkezett, hun ezüstveretes szíjvégen rovásírással írva. A Kijevi Nemzeti Múzeumban őrzik. A rovásírásos szöveg megfejtésére magyar rovásírás szakértő-nyelvészt kértek fel! Előlünk mégis mindenáron eltitkolták, amíg lehetett. Hála Istennek ez is kiderült! Gyönyörű! Nemhiába mondták a görögök, hogy a szkíták-hunok-magyarok tudnak a legszebben imádkozni ISTENÜKHÖZ!

(A felvezető írója ismeretlen.)

**URUNK ISTENÜNK
BENNÜNK VAN ORSZÁGOD.
ELÓTTÜNK SZENT NEVED,
TÖRVÉNY AKARATOD.**

**MINDEN NAPUNK GONDJÁT,
MAGADON VISELED.
BŰNEINK, MINT MÁSNAK,
NEKÜNK ELENGEDED.**

**(a) TE KEZED VEZET
KÍSÉRTÉSEKEN ÁT, (é)S
LEFEJTED RÓLUNK a
GONOSZ(nak) JÁRMÁT.**

**TIÉD A NAGYVILÁG
ÖSSZES HATALMA, ÜDVE,
MINDÖRÖKTŐL KEZDVE,
LEGYEN MINDÖRÖKRE.**

(Internetről)

Czakó Gábor

Huj, huj, hajrá!

A magyar tudományos élet parókáját fölborzolta egy fiatal biológus-genetikus berobbanása. *Neparáczi Endre*, a Biológia Doktori Iskola Szegedi Tudományegyetem Természettudományi és Informatikai Kar Genetikai Tanszékének 29 éves munkatársa szerzett az idén tavasszal Phd fokozatot, amit magyarul „nagydoktorinak” szokás nevezni. Összegző tanulmánya olvasható az egyetem honlapján:

http://doktori.bibl.u-szeged.hu/3794/1/Neparaczki_PhD.pdf

Miről van szó? A honfoglaló magyarok kilétéről.

Már régebben – Semino és mtsai, *SCINE-CE magazin* 2000. november 10 – kiderült, hogy a Kínából származó N-Tat Y

kromoszóma haplocsoport jellegzetes a finnugor népekben (továbbá Rootsi és mtsai., 2007; Shi és mtsai., 2013), ám belőlünk, magyarokból hiányoznak. Tehát már jó ideje s ráadásul háromszorosan igazolódott, hogy elkülönülünk a finnek-től, ugoroktól és számójedoktól.

*

Neparáczi és mtsai csoport vizsgálta a túlóldalról közelítette meg a kérdést. Jó, a N-Tat Y kromoszóma hiányzik mifélek, de egyéb tekintetben mi a helyzet? Mi az, ami van?

A kutatás során a honfoglalók nyughegyül szolgáló Karosi temető összes halottját, és néhány más, Kelet-Magyarországon lelt és biztosan honfoglalótól

származó csontokat vizsgáltak. Összesen 89-et, ami soknak számít a szakmában és a lehetőségekhez képest egyaránt. Többszöröse a Semino és mtsai vizsgálat magyar mintaadóinak.

*

A kiadott tanulmányban olvassuk: „Adataink összességében ellentmondanak a honfoglalók lehetséges finnugor származásának, és sokkal inkább összeegyeztethetők azok hun (Xiongnu=ázsiai hun) származásával.”

Lássuk a részleteket!

„...mtDNS genom elemzésével megállapítottuk – írják Neparáczi és mtsai –, hogy a honfoglalók lehetséges őseinek 41,5 %-a xiongnu (ázsiai hun), 42,7 %-a skandináv-germán, 6,7 %-a kaukázusi (Közel-Keleti), 2,2 %-a szláv és 6,7 %-a egyéb európai származású lehetett. Adatainkat egyéb genetikai, antropológiai történeti adatok is alátámasztják.” Tehát finnugor ember egyáltalán nem akadt a társaságban!

És magyar?

Előbb egy kis magyarázat: a „skandináv-germán” csoport a több néven ismert vikingeket, varégokat, ruszokat jelenti, akik a mi honfoglalásunkat közvetlenül megelőzve szervezték meg a Kijevi és Novgorodi Fejedelemségeket. Most adjuk vissza a szót a fiatal tudósoknak.

„Eredményeink támogatják a középkori krónikáink hitelét, melyek azt állítják, hogy a „honfoglalás” a magyarok második bejövetele, és a honfoglalók itt már magyar nyelvű népességet találtak.” Megérkeztünk *László Gyula* „kettős honfoglalás” elméletéhez. *Györffy György (1917–2000)* történész a főáramú tudományosság követőjeként így vélekedett: „*a kettős vagy többszörös honfoglalás elmélet történeti és nyelvészeti forrásanyag*

ugyanúgy nem támasztja alá, mint ahogy nem egyeztethető a néppé válás folyamatának legújabb megismert törvényszerűségeivel.”

Györffy professzor úr bizonyára tudta, hogy a *Hunfalvy Pál* óta uralkodó nyelvészeti és hozzá igazított történeti elképzeléseket soha nem igazolta „forrásanyag”, legföljebb „törvényszerűségek.”

*

Nagy régészünk, *László Gyula* észrevételét tanítványa, *Vékony Gábor* régész, turkológus, történész is megerősítette, amikor avarkori föliratokat – *Környei* íjlemez (VII. sz.), *Szarvasi* tütartó (VIII. sz.) stb. – magyar nyelven olvasott el. Tehát *Vékony* óta végre létezik írott „forrásanyag”, ám nem a magyarok finnugorságát, hanem az avarok magyar voltát igazolják. A székelyeket pedig saját hagyományuk és megmaradásuk, ittlétük tényle teszi napnál világosabbá. A hunok magyarságára emlékszik a magyar néphagyomány. A kalandos sorsú *Tárh-i Üngürüsz* – egy *Székesfehérvárott* zsákmanýolt krónikánk török fordítása – a hunokat is magyarnak tartja, sőt, két hun, majd három *Attila* utáni hun-magyar bejövetelelről ír...

*

Neparáczi Endre és munkatársai oda jutottak, hogy: „*A finnugor-honfoglaló genetikai kapcsolat hiánya arra utal, hogy a magyar nyelv finnugor rétegeit nem lehet a honfoglalókhoz kötni,*” eddig egyetérthetünk, a mondat másik fele azonban vitatható lenne: „*ellenben a magyar nyelvben meglévő masszív török nyelvi réteget nagy valószínűséggel hun eredetűnek tekinthetjük.*” Valóban meg lehet, mert régóta közzsájon forog olyan szóbeszéd, miszerint a hunok török nyelvűek valának, ámde ennek bizonyítékai

eddig nem kerültek elő. Vagyis ugyanúgy nincsenek igazolt hun nyelvemlékek, ahogyan finnugorok sincsenek. Semmilyenek. E helyzet végtelenül tág teret nyit az alkotó képzeteknek. Jöhet a sok, színes „kikövetkeztetés”, lehet tudománynak öltöztetni ideológiákat. Ezt természetesen nem Neparáczi Endréről írom, hiszen ő végig megmarad a tárnylagosság keskeny ösvényén.

Csupán a magyar kérdésre keresem a választ. Neparáczi és mtsai fölsorolják, hogy milyen népek, hány százalékban képviseltették magukat a honfoglaláskori sírokból. A fölsorolásból nemcsak a finnugorok hiányoznak, hanem a magyarok, a magyarul beszélők is. De miután mi itt vagyunk, eleinknek föltétlenül ott kellett lenniük! Nincs más megoldás, mint kimondani, amit a genetikai munkacsoport csak óvakodva tehetett meg: a magyarok hunok voltak, ők szerepelnek a listán 41,5 %-ban megtalált xiongnunak mondott ázsiai hunként!

*

A magyar-hun azonosságról közvetett bizonyítékok akadnak, elsősorban a már említett néphagyományban: *Hunor* és *Magor* leányrablása, *Attila* temetése, *Csaba királyfi* stb. Ezek nem lebecsülendők: másfél ezer éven át emlékezni valamire, komoly teljesítmény a néplélektől. A legrégebb történet a három közül Hunor és Magoré – ennek elváltozott töredéke a manysikhoz is eljutott.

Másik bizonyíték az ételkészítési

szokások hasonlósága. Magyar és hun elsősorban főzte táplálékát, miként arról a hun bronz- és a magyar cserépüstök tömegével tanúskodnak.

Tanúskodnának, ha a hun-avar-magyar rokonságkutatás megkapta volna az illő támogatás helyett legalább az engedélyt. De semmi baj! Az igazság nem szorul engedélyre és betiltani sem lehet. Végre megindult valami, mégpedig az, amit hosszú ideje hiányoltunk: az elfogulatlan, tárgyilagos, vélemények és ideológiák helyett tényekre támaszkodó kutatás.

Folytassuk Neparáczi Endre szavaival: „Eredményeink fontos, eddig nyitott kérdéseket válaszolnak meg, és ezzel számos szakterületen újabb kutatási irányokat nyitnak. A magyarok eredetének kérdése továbbra sem tekinthető lezártnak, hiszen genetikai adataink és a régészeti adatok alapján valószínű, hogy a hun eredetű népesség már a honfoglalás korban is kisebbségben lehetett a Kárpát-medencében. A magyarok eredetének tisztázása további genetikai, régészeti, történelmi, és nyelvészeti vizsgálatokat igényel.”

Annyit már most biztosan tudunk, hogy se az avarok, se a hunok nem tanulhattak nyelvet a finnugoroktól, hiszen sosem éltek a közelükben. Ha netán meg is fogyatkoztak a IX. sz. végére, maradékuk minden bizonnyal erősítette a magyar nyelvű közösséget.

Mit tehet ehhez egy magyar szurkoló?

Hajrá! Sőt, huj, huj hajrá!

(Életünk, 2017. 06. 18.)

